

Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ': Κωνσταντίνος Μικρός, ο ευλαβής νεωκόρος

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 5 Αυγούστου, 2020

Ο Κωνσταντίνος Μικρός γεννήθηκε τό 1895 στό χωριό Αθήκια Κορινθίας. Οί γονεΐς του Γεώργιος καί Κατερίνα, άν καί πάμφτωχοι ξεχώριζαν στό χωριό γιά τήν καλωσύνη καί τήν φιλοξενία τους. Απέκτησαν τέσσερα παιδιά, τόν Κώστα καί άλλα τρία κορίτσια. Στό σπίτι έκτός από τά παιδιά τους μάζευαν συχνά καί τά ανήψια τους καί πολλές φορές δύο όρφανές από πατέρα γειτονοπούλες, τών οποίων ή μάνα έπρεπε νά φεύγη δύο μήνες τόν χρόνο από τό σπίτι, γιά νά δουλεύη τά κτήματα πού είχε σέ άλλο χωριό. Τά όρφανά κοριτσάκια δέν ξεχασαν ποτέ, όταν μεγάλωσαν, τήν ζεστή πατρική άγκαλιά του κυρ-Γιώργη, τό βραδινό λιτό φαγητό πού μοιράζονταν μέ τά παιδιά του, τήν χαρά καί τήν άγάπη πού άκτινοβολούσε μέσα σέ κεϊνο τό φτωχόσπιτο. Μάλιστα, τό ένα από αυτά όταν έγινε μάνα, άφησε ως παρακαταθήκη στά παιδιά της νά μην ξεχνάνε ποτέ νά προσθέτουν στό ψυχοχάρτι τά όνόματα Γεώργιος καί Αϊκατερίνη. Τόση άγάπη τούς είχε!

Σ' αυτό τό εύλογημένο περιβάλλον έζησε κι ανατράφηκε ό Κώστας. Όταν έφτασε σέ στρατεύσιμη ήλικία, τόν έστειλαν στό Μικρασιατικό μέτωπο, γιά νά υπηρετήση ως ίπποκόμος στό πλευρό κάποιου άξιωματικού. Τό 1922, έτος τής Μικρασιατικής καταστροφής, μέ τήν άτακτη ύποχώρηση του έλληνικού στρατού βρέθηκε κάποια στιγμή πάνω στό μουλάρι μόνος, άποκομμένος από τό υπόλοιπο σύνταγμα. Πολλοί άξιωματικοί -μαζί κι αυτός πού υπηρετούσε ό Κώστας- πήραν τ' άλογά τους κι έτρεξαν νά σωθούν αφήνοντας τόν στρατό πίσω. Κάποια στιγμή ό Κώστας άποκαμωμένος από τίς ταλαιπωρίες, έδесе τό μουλάρι σ' ένα δέντρο καί ξαπλώνοντας από κάτω άποκοιμήθηκε. Τόν ξύπνησαν όμως άπότομα οί φωνές ενός άγνωστου νεαρού στρατιώτη πού σκυμμένος πάνω από τό πλευρό του τόν τράνταζε δυνατά από τούς ώμους καί του μιλούσε, λέγοντάς του έπιτακτικά:

Σήκω επάνω, γρήγορα! Έρχονται οι Τούρκοι! Ανέβα στο μουλάρι και πήγαινε στην Σμύρνη! Μπές στο πρώτο πλοίο που θα βρῆς και γύρνα πίσω, στο σπίτι σου!

Καλά... θά φύγω σε λίγο..., εἶπε ὁ Κώστας νυσταγμένος και γύρισε τό πλευρό.

Ἄν μείνης ἐδῶ θά σε προλάβουν οἱ Τούρκοι και θά σε σκοτώσουν!, τόν σκούνησε και πάλι ὁ στρατιώτης.

Προχωράτε ἐσεῖς και θά σᾶς φτάσω ἐγώ μέ τό μουλάρι..., ξαναεἶπε ὁ Κώστας ἀποκαμωμένος. Τότε ὁ νεαρός στρατιώτης τόν ἄρπαξε μέ δύναμη και τόν σήκωσε ὀρθιο επάνω.

Ἀκοῦς τί σοῦ λέω; Νά φύγης τώρα ἀμέσως! Κι ὅταν φτάσης ἀπέναντι, στό νησί, τότε θά γίνῃ κι ἡ συνθηκολόγηση. Τράβα μπροστά και μή φοβάσαι!

Και ποιός εἶσαι ἐσύ που μοῦ τά λές ὅλα αὐτά;, ρώτησε ἀπορημένος ὁ Κώστας.

Εἶμαι ὁ Ἅγιος Δημήτριος!, ἀπάντησε ὁ νεαρός στρατιώτης και ἀμέσως ἐξαφανίστηκε ἀπό μπροστά του.

Συγκλονισμένος ὁ Κώστας ανέβηκε πάνω στό μουλάρι και κατευθύνθηκε πρὸς τήν Σμύρνη. Μέχρι νά ἐπιβιβαστῆ ὅμως στό πλοίο που θά τόν ἔφερνε στην Ἑλλάδα τά μάτια του εἶδαν στόν δρόμο πολλά ἀπό τά ἐγκλήματα που εἶχαν διαπράξει οἱ Τούρκοι. Κομματιασμένα σώματα Ἑλλήνων ἦταν σπαρμένα σε ὅλη τήν διαδρομή. Ἀνάμεσά τους γυναῖκες και ἀθῶα μικρά παιδιά. Ἡ εὐαίσθητη ψυχή τοῦ Κώστα ταραχτήκε ἀπό τό φοβερό ἐκεῖνο θέαμα. Ὑπέστη νευρικό κλονισμό. Ὅταν ἔφτασε πίσω στην Ἑλλάδα, δέν ἦταν πιά ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ἐδειχνε βαθιά πληγωμένος και γιά τήν ὑπόλοιπη ζωή του ἦταν σοβαρός και λιγομίλητος.

Παντρεύτηκε ὡστόσο, ὅπως οἱ περισσότεροι νέοι τοῦ χωριοῦ του μέ τήν Παναγιώτα Τζώρτζη, ἀπό τό χωριό Ἀγγελόκαστρο Κορινθίας και ἔμεινε στό πατρικό του σπίτι που ἦταν κτισμένο κοντά στην Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ και ἦταν ἀφιερωμένη στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ἐκανε τρία ἀγόρια: τόν Γιάννη, τόν Γιώργο και τόν Ἀναστάσιο. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπό τίς φτωχότερες τοῦ χωριοῦ. Γιά νά χορτάσουν τήν πείνα τους τά παιδιά ἔτρωγαν ἀκόμη και βελανίδια (!) ἀπό μία μεγάλη βελανιδιά που ἦταν πάνω στό βουνό δίπλα στό ξωκκλήσι τῆς Παναγιᾶς κι ἔκανε κάτι βελανίδια μεγάλα σάν κάστανα.

Τό σπιτάκι τους, μικρό κι απέριττο, χτισμένο ως τήν μέση μέ πέτρες καί από πάνω μέ πλίνθους, δέν είχε οὔτε πάτωμα! Ἡ κυρα-Παναγιώτα ὅμως ἔρριχνε πάνω ἀπό τό χῶμα: ἄχυρα ἢ ξερά χόρτα κι ἀπό πάνω ἔστρωνε τίς κουρελοῦδες της. Ὅλα στό νοικοκυριό της ἔλαμπαν ἀπό τάξη καί καθαριότητα!

Ἡ οἰκογένεια ἐξασφάλιζε τά πρὸς τό ζῆν ἀπό τίς λιγοστές ἐλιές της, τά κηπευτικά ἀπό τόν κῆπο τους καί τά λιγοστά οἰκόσιτα ζωντανά πού εἶχε. Ἀπό τά γύρω πεῦκα τῆς περιοχῆς ὁ Κώστας ἔφτειαχνε καί ξυλοκάρβουνα σέ ἓνα μικρό καμίνι ἔξω ἀπό τό σπίτι του, τά ὁποῖα ἔπειτα ἐμπορευόταν. Ταυτόχρονα ὑπηρετοῦσε ὡς νεωκόρος στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἀφιλοκερδῶς μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. Στό ἔργο αὐτό συμμετεῖχαν ὅλα τά μέλη ἀνεξαιρέτως.

Ὁ Κώστας ἦταν πάντα συνεπέστατος στά καθήκοντά του. Τίς ἡμέρες πού εἶχε θεία Λειτουργία ξυπνοῦσε πρὶν ἀκόμη χαράξει, γιά νά ἐτοιμάση τόν ναό. Τό ἀναμμα τῶν καντηλιῶν καί τῶν κεριῶν τοῦ πολυελαίου ἦταν τότε ὀλόκληρη ἱεροτελεστία. Τόν βοηθοῦσε σ' αὐτό κι ὁ γυιός του ὁ Γιώργος, ἀλλά καί ἄλλα παιδόπουλα πού διακονοῦσαν στό ἱερό. Τό γενικό ὅμως πρόσταγμα τό ἔδινε ἐκεῖνος. Κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Κώστας ἔστεκε σιωπηλός καί προσευχόμενος πίσω ἀπό τό παγκάρι. Ἀπέφευγε νά μπαίνει στό Ἱερό κι ἔστελνε στήν θέση του τόν δευτερότοκο γυιό του Γιώργο.

Μέ τήν ὑπόδειξη καί τήν βοήθεια ἑνός φιλεύσπλαχνου καί προοδευτικοῦ συγχωριανοῦ του ἔμαθε νά φτειάχνη καί νέα κεριά ἀπό τά ἀποκέρια, ἐξοικονομώντας ἔτσι κάτι γιά τήν οἰκογένεια.

Μετά τό μεσημέρι, ἀφοῦ ὀλοκλήρωνε τά καθήκοντά του στόν ναό, κινοῦσε μέ τό γαϊδουράκι του ν' ἀνάψη τά καντήλια σέ ὅλα τά γύρω ξωκκλήσια τοῦ χωριοῦ. Τά κοντινά τά ἀναλάμβανε ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρα-Παναγιώτα, στά μακρινά πήγαινε ὁ

Ίδιος. Ένας εὔπορος συγχωριανός του, ὁ μπαρμπα-Μῆτσος, πού γνώριζε τήν δυστυχία του, συμφώνησε νά τοῦ δίνη 50 δραχμές τόν μῆνα, γιά νά ἀνάβη καθημερινά τά καντηλάκια στό ἀπό αἰῶνες χτισμένο ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πάνω στό βουνό, 7 χιλιόμετρα ἀπόσταση ἀπό τά Ἀθήκια. Ἦθελε νά ἐκπληρώση μέ αὐτόν τόν τρόπο κι ἕνα τάμα πού εἶχε κάνει στόν Ἅγιο, ὅταν ἀρρώστησε ἀπό φυματίωση. Ἔτσι, ὁ Κώστας χειμῶνα - καλοκαίρι διήνυε μαζί μέ ὅλες τίς ἄλλες κι αὐτή τήν δύσκολη ἀνηφορική διαδρομή, ὥστε ὁ Ἅγιος νά μὴν μένη ποτέ σβηστός. Ὅταν κάποιες φορές δέν προλάβαινε ν' ἀνέβη στό βουνό, ἔστελνε στήν θέση του τόν μικρό του γυιό, τόν Τάσο.

Κάποια φορά πού εἶχε ρίξει πολύ χιόνι, δέν μπόρεσε νά ἀνέβη στό ἐξωκκλήσι κι ἔτσι τά καντήλια ἔμειναν σβηστά. Πρὶν ξαπλώση ζήτησε συγγνώμη ἀπό τόν Ἅγιο κι ἔπεσε γιά ὕπνο. Ὁ ἴδιος διηγήθηκε στά ἐγγόνια πού ζοῦσαν μαζί του, πώς εἶδε τότε σέ ὄραμα τόν ἅγιο Δημήτριο, ὁ ὁποῖος τόν ζύπνησε καί τοῦ εἶπε:

Κώστα, σήμερα μέ ξέχασες, δέν ἦρθες νά μέ ἀνάψης.

Ἄγιέ μου Δημήτρη, δέν σέ ξέχασα ἀλλά τό χιόνι ἦταν πολύ καί ἡ ὀμίχλη δέν μέ ἄφηνε νά δῶ τό μονοπάτι.

Σήκω, φόρεσε τήν κάπα σου καί θά σέ πάω ἐγώ μέ τό ἄλογό μου νά ἀνάψης τά καντήλια μου.

Ὅπως κι ἔγινε. Ὅλα αὐτά τά ἔζησε ἐκεῖνο τό βράδυ. Τό πρωί πού ξημέρωσε καί ὁ ἴδιος καί ἡ οἰκογένειά του εἶδαν πώς ἡ κρεμασμένη κάπα του ἦταν γεμάτη χιόνι. Πρᾶγμα πού ἐπιβεβαίωνε πώς ὅσα ἔζησε ἦταν ἀληθινά γεγονότα καί ὄχι ἀπλᾶ ἕνα ὄνειρο!

Οἱ παλαιοί διηγοῦνται πώς κάποτε ὁ Κώστας κατέβηκε στήν Κόρινθο καί ἐπισκέφτηκε τόν τότε Δεσπότη κ. Προκόπιο, γιά νά διαμαρτυρηθῆ ἔντονα γιά τά «ἐγκλήματα» πού διέπραττε ὁ παπαῆς τοῦ χωριοῦ μέσα στό Ἱερό.

«Δεσπότη μου», εἶπε στόν Ἱεράρχη, «τόν παπαῆ νά τόν πάρετε ἀπό τό χωριό! Ἔχει τρελλαθῆ! Κάθε Κυριακή πιάνει ἕνα μικρό παιδάκι καί τό σφάζει μέ τήν λόγχη! Τόν εἶδα μέ τά μάτια μου! Ρίχνει πρῶτα τό αἷμα του μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο κι ἀπό πάνω ἕνα-ἕνα τά κομματάκια ἀπό τό σῶμα του! Τί σοῖ ἄνθρωπος εἶναι αὐτός;».

Ὁ ἔμπειρος Ἱεράρχης κατάλαβε πολύ καλά πώς ὁ ταπεινός κι ὀλιγογράμματος νεωκόρος εἶχε ἀξιωθῆ νά γίνῃ ἐπανειλημμένως μάρτυρας μίας θαυμαστής θεοπτίας. Γιά νά τόν προστατέψῃ ὅμως ἀπό τόν κίνδυνο τῆς ἐπαρσης τόν ἀντιμετώπισε σχεδόν μέ σκληρότητα καί τόν ἀπέπεμψε μέ φωνές: «Φύγε ἀμέσως ἀπό 'δῶ καί πήγαινε στήν ρημαῖλα (=ρημαδιό) σου! Δέν θά 'σαι στά καλά σου! Ὅνειρα βλέπεις! Πού ἦρθες ἐσύ

έδω νά μου κατηγορήσης τόν παπᾶ!».

Αργότερα, ωστόσο, σέ σύναξη ιερέων ὁ Σεβασμιώτατος κ. Προκόπιος διηγήθηκε τό περιστατικό γιά νά νουθετήση καί νά προβληματίση τούς λευίτες του, λέγοντας: «Αὐτά πού ἐμεῖς τελοῦμε καί δέν τά βλέπουμε, τά εἶδε ἕνας κοσμικός! Βίωσε ὀλοζώντανη τήν θυσία τοῦ Χριστοῦ μας!».

Τῶν θαυμαστῶν αὐτῶν ἀποκαλύψεων ἀξιώθηκε ὁ Κώστας γιά τήν μεγάλη του ταπείνωση, τήν ἀπλότητα καί τήν καθαρότητα τῆς καρδιάς του. Οἱ συγχωριανοί του μαρτυροῦν πώς τό πρόσωπό του ἦταν πάντα ἤρεμο καί ἐξέπεμπε μία φωτεινότητα. Ποτέ κανείς δέν τόν ἄκουσε νά παραπονιέται ἢ νά γογγύζη γιά τήν φτώχεια του ἢ γιά τά ἄλλα του προβλήματα. Ὅλη του ἡ βιοτή ἦταν μία δοξολογία πρὸς τόν Θεό.

Ὁ Κωνσταντῖνος μέ τήν σύζυγό του

Οὔτε νά μαλώνη μέ κανέναν τόν εἶχαν δῆ ποτέ. Συνήθως, ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν, τό ἔκανε. Εἶχε μία ἀξιοθαύμαστη ὑπακοή. Ἀκόμη καί σέ συγχωριανό του πού εἶχε σχεδόν τά μισά του χρόνια καί τόν ἔστελνε μέ κάποια αὐθάδεια γιά κάποιο θέλημα, ὁ Κώστας κατέβαζε τό κεφάλι καί πήγαινε πρόθυμος νά τό ἐκτελέσῃ. Τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας ἦταν σιωπηλός καί, ἂν τοῦ ζητοῦσαν τήν γνώμη του γιά κάτι, ἔλεγε συμβουλευτικά λίγα λόγια πνευματικά μέ στόχο νά ὠφελήσῃ τόν ἄλλο. Ποτέ δέν ἔκανε ἄσκοπες συζητήσεις. Στόν ἐλεύθερο χρόνο του πάντα μελετοῦσε γιά ὥρες τό Προσευχητάριο, τό Ψαλτήρι καί τήν Ἁγία Γραφή.

Μία εβδομάδα πρίν πεθάνη, ή σύζυγός του Παναγιώτα είδε σέ όραμα τόν άγιο Δημήτριο, ό όποιος τής είπε πώς σέ λίγες ήμέρες ό Κώστας θά έρθη μαζί μου, όπως και έγινε.

Ό Κώστας προαισθανόμενος τό τέλος του ζήτησε από τόν γυιό του Ίωάννη, μέ τόν όποιο διέμενε στό ίδιο σπίτι, νά τοϋ φέρη τόν ιερέα τοϋ χωριοϋ για νά έξομολογηθῆ και νά κοινωνήσῃ. Μία ήμέρα πρίν φύγη για τήν άλλη ζωή, έπειδή είχε προαισθανθῆ τόν θάνατό του, ζήτησε από τά παιδιά του, τήν έπομένη νά μείνουν στό σπίτι και νά μήν πάνε σέ προγραμματισμένη δουλειά τους. Τά παιδιά του σεβάστηκαν τήν έπιθυμία του, έμειναν μαζί του και έτσι ήταν παρόντες τίς τελευταίες στιγμές τής επίγειας ζωής του.

Κοιμήθηκε τήν 12η Νοεμβρίου 1980 σέ ηλικία 85 έτών ειρηνικά, όπως και έζησε.

Ό ιερέας τοϋ χωριοϋ πατήρ Σπυρίδων Κόρρος κατά τήν διάρκεια τής έξοδίου ακολουθίας τόν έγκωμίασε για τόν ταπεινό και ένάρετο βίο του και όμολόγησε πώς όλα τά χρόνια τής διακονίας του στόν Ναό τών Αθικίων δέν ξαναείδε τόσο όμορφο και φωτεινό πρόσωπο νεκροϋ.

Αίωνία του ή μνήμη. Αμήν.

[Άπόσπασμα από τό βιβλίο: [«Άσκητὲς μέσα στόν κόσμο», Γ' τόμος, Ίερὸν Ἡσυχαστήριον \(Άγιος Ίωάννης ό Πρόδρομος\) Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής](#)]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)